

τυχών τούτων πτηνών, αλλά κατέτα-
ξαν αυτά εις τούς φόρους· ἐφ' ᾧ ἕκα-
στος πολίτης ὤφειλεν, ἐκτός τῆς πλη-
ρωμῆς τῶν φόρων αὐτοῦ, νὰ προσενέ-
γῃ καὶ δύο κεφαλὰς στρουθίων! Οὕτως
ἐξηφανίσθη κατὰ κράτος τὸ γένος τῶν
πτηνῶν τούτων ἐξ ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν
τῆς Αὐστριακῆς ἐπικρατείας. Ἀλλὰ καὶ
ἐνταῦθα αἱ κάμπαι δὲν ἐβράδυναν νὰ
πολλαπλασιασθῶσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥ-
στε ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις ἠναγκάσθη
νὰ διαπανήσῃ οὐκ ὀλίγα χρήματα πρὸς
ἐπάνοδον καὶ πολλαπλασιασμόν τῶν
στρουθίων.

Καὶ εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, καὶ εἰς τὸ
δουκάτον τοῦ Βάδεν, καὶ εἰς τὴν Ἀγ-
γλίαν, καὶ εἰς τὸ Βέλγιον, καὶ εἰς αὐ-
τὴν τὴν Ἀμερικὴν, ἐγένοντο παρόμοιαι
καταδιώξεις καὶ καταστροφαὶ εἰς τὸ ἀ-
τυχές αὐτὸ πτηνόν.

Ὁ Τσουδης, σοφὸς φυσιοδίφης, ὑπε-
λόγισεν, ὅτι ἕκαστον ζεῦγος στρουθίων
φέρει ἐκάστην ἐβδομάδα πρὸς διατρο-
φὴν τῶν νεοσσῶν αὐτοῦ 3,000 ἔντο-
μα, μετὰ τῶν ὁποίων προτιμᾷ τοὺς
λευκοσκώληκας τῆς μηλολόνης. Ὅσον
λοιπὸν ἐλαττοῦνται τὰ στρουθία, τό-
σον αὐξάνουσι τὰ ἔντομα τὰ χρησιμεύ-
οντα πρὸς τροφήν αὐτῶν.

Ὁ κ. Πρεβὼ ἀναφέρει, ὅτι ἐν μιᾷ
φωλεᾷ στρουθίων, κατεσκευασμένη εἰς
τὸν τοῖχον δωματός τινος κατὰ τὴν ὁ-
δὸν Βιδιένης ἐν Παριείοις εὐρέθησαν τὰ
λείψανα 700 μηλολόνων, αἱ εἶχον κο-
μίσει οἱ γονεῖς πρὸς διατροφήν τῶν νε-
οσσῶν αὐτῶν.

Τότε μόνον δύναται τις νὰ ἐκτιμή-
σῃ τὴν χρησιμότητα τῶν πτηνῶν, ὅταν
μάθῃ τὸ ὑπὸ τῶν ἐντόμων προσγιγνώ-
μενον εἰς τὴν γεωργίαν κακόν.

Ἡ σιτόφιλος (σιταρόψαιρα) παράγει
70—90 ὠά, ἅτινα ἐναποθέτει εἰς ἱσα-
ριθμούς κόκκους, τοῦ σίτου, ἐνθα με-
ταμορφοῦνται εἰς σκώληκας, καὶ κατα-
βροχθίζουσι τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν. Ἀ-
πὸλλυνται λοιπὸν 70—90 κόκκοι σί-
του ἕνεκα ἐνός καὶ μόνου ἐντόμου.

Ἡ φυλλόστροφος (μικρὰ καὶ ὠραία
ψυχὴ) τίκτει 100—130 ὠά, ἅτινα ἐ-
ναποθέτει εἰς ἱσαριθμούς βότρες, κατὰ
τὸν χρόνον τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν.
Οὗτοι δὲ προσβάλλόμενοι ὑπ' αὐτῆς μα-
ραίνονται καὶ πίπτουσιν. Ἰδοὺ λοιπὸν,
ὅτι 100—130 βότρες καταστρέφει
μία καὶ μόνος φυλλόστροφος. Ἦδη ἂν
παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ δέκατον μόνον
ἐκ τῶν 500 ἐντόμων ἅτινα καταβρο-
χθίζει ἐν πτηνὸν καθ' ἕκαστην, εἰσὶν
ἔντομα ἐπιβλαβῆ, ὡς λ. χ. 40 σιτόφι-
λοι καὶ 10 φυλλόστροφοι (εἰ καὶ οἱ ἀ-
ριθμοὶ οὗτοι εἰσὶ πολὺ κατώτεροι τῶν
πραγματικῶν), εὐρίσκομεν, ὅτι τὸ μι-
κρόν αὐτὸ πτηνὸν μᾶς σώζει 3,200
κόκκους σίτου καὶ 1,500 βότρες ἐν
μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ. Ὑποθέσωμεν ἤδη,
ὅτι ὁ χρόνος τῆς ὠοτοκίας τῶν ἐντόμων

τούτων διαρκεῖ κατὰ μέσον ὅρον 15
μόνον ἡμέρας· τότε διασώζει ἡμῖν ἡ εἰ-
ρημένη χειλιδὸν, 48,000 κόκκους σίτου
καὶ 17,000 βότρες.

Ἐν τῇ Πρωσσίᾳ πρὸ τινῶν ἐτῶν, ὅ-
πως κωλύσῃ τὴν φθοράν, ἣν νυκτερι-
νὴ τις ψυχὴ, λίαν ἐπιβλαβὴς, προὔζει
εἰς τὰ ῥητινώδη δένδρα, ἀπεφάσισαν νὰ
συλλέξωσι τὰ ὠά. Ἐν μιᾷ λοιπὸν ἡμέ-
ρᾳ καὶ ἐντός ἐνός διαμερίσματος συνή-
θροισαν 180,000,000 τοιούτων! Εἰς
ἕτερον διαμέρισμα συνήθροισαν 250,
000,000! Ὅθεν τίς βλάστησις δύνα-
ται ν' ἀνθῇ εἰς παρομοίαν λεγεῶνα
ἐχθρῶν ἀναγεννωμένων ἀδιακόπως;

Προσέτι εἰς τὴν Πρωσσίαν κατὰ τὸ
1837 αἱ κάμπαι ἐτέρας νυκτερινῆς ψυ-
χῆς κατεβροχθίσαν τὰ φύλλα ὅλων τῶν
ἐλατῶν ἐπὶ ἐκτάσεως 800 πενταπλέ-
θρων, ἥτοι ἐπὶ 4,080,000 μέτρων· ἡ
δὲ κυβέρνησις ἐδέησε νὰ διαπανήσῃ πλέον
τῶν 3,750 φράγκων, ὅπως καταστρέ-
ψῃ 94,000,000 ἐκ τῶν καταχθονίων
τούτων ἐντόμων. Ἀλλοτε δὲ πάλιν ἐ-
δαπάνησε 12,000 φράγκων, ὅπως συλ-
λέξῃ 650,000,000 ὠῶν τῆς αὐτῆς ψυ-
χῆς.

(Ἐκ τοῦ «Περὶ χρησιμότητος τῶν πτηνῶν εἰς τὴν
γεωργίαν» ὑπομνήματος τοῦ κ. Κ. Ι. Μπουδῆ).

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Τὸ ρόδον ἐθεωρήθη καθ' ὅλας τὰς ἐ-
ποχὰς καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς λαοῖς ὡς ὁ
βασιλεὺς τῶν ἀνθέων.

Οὐδὲν ἄλλο ἀνθος ἐξυμνήθη περισ-
σότερον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ οὐδὲν
ἄλλο ἀριθμεῖ μεγαλειότερον ἀριθμὸν ἐ-
ραστῶν.

Τὸ ρόδον, τοιοῦτον ὅποιον ἡμεῖς τὸ
γνωρίζομεν, εἶναι προῖον τῆς καλλιερ-
γείας, διότι ἐν τῇ ἀγρίᾳ καταστάσει
τοῦ ἔχει μόνον πέντε φύλλα, καὶ λέ-
γεται ἀγριοτριαντάφυλλον.

Ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῶν ρόδων τῶν πλέον
περιζητήτων ἕνεκα τῆς ὠραιότητος,
τῆς κομψότητος ἢ τῆς εὐωδίας τῶν, ἡ
πρώτη τάξις ἀνήκει εἰς τὰ βρύονα
ρόδα, οὕτως ὀνομαζόμενα ἕνεκα τοῦ
εἶδους τῶν βρύων, τὰ ὅποια καλύπτουσι
τοὺς κλάδους τῶν καὶ τὸν κάλυκά των·
ἀκολούθως ἔρχεται τὸ ἐκατόμφυλλον
ρόδον μετὰ τῶν πολυαριθμῶν εἰδῶν
του· τὸ ρόδον τῆς Ὀλλανδίας· τὸ ρό-
δον τῶν ζωγράφων· τὸ λευκὸν ρόδον·
τὸ ρόδον τῆς Βεγγάλης, τοῦ ὁποίου
ἐν εἶδος, τὸ ρόδον τοῦ τείου, ἐκπέμπει
ἄφθονον εὐωδίαν· τὸ ρόδον τῶν τεσσά-
ρων τοῦ ἔτους ὥρων, τὸ ρόδον τοῦ
στολισμοῦ, μικρὸν ἀνθος θελκτικόν·
τὸ ρόδον multiflore, τὸ ὅποιον ἀναρ-
ρίχεται κατὰ μῆκος τῶν ποίχων· τὸ

κίτρινον ρόδον, ὅπερ δὲν ἐπιτυχάνει
πολλάκις· τὸ ρόδον carucine πάντοτε
ἀπλοῦν, καὶ ὅπερ δὲν διαρκεῖ παρὰ
μίαν ἡμέραν.

Μεταξὺ τῶν χρησιμεύοντων εἰς τὴν
ἱατρικὴν, γνωστὸν εἶναι πρὸ πάντων
τὸ ρόδον τοῦ Ρρονίους, καλούμενον κοι-
νῶς ἐρυθρὸν ρόδον καὶ ἔχον χρῶμα ἰου-
χρησιμεύει δὲ ὡς βάσις πλείστων στυ-
πτικῶν παρασκευῶν λίαν χρησίμων,
καθὼς τὸ γλύκισμα τοῦ ρόδου, τὸ μέλι
αὐτοῦ, ἡ σάκχαρις, τὸ ὄξος.

Τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἐλκίον τοῦ ρόδου
μετεχειρίζοντο εἰς τὰς Ἰνδίας πρὸ ἀ-
μνημονεύτων χρόνων, πρὸς χρῆσιν τοῦ
καλλωπισμοῦ· ἐγέναν δὲ γνωστὰ ἐν
Εὐρώπῃ ἀπὸ τοῦ ἐνδεκάτου αἰῶνος· αἱ
καλλίτεροι ποιότητες τούτων ἔρχονται
εἰσέτι ἐκ τῆς Περσίας καὶ τῆς Τύνιδος.
Τὸ ρόδον ἐν γένει εἶναι τὸ σύμβολον
τῆς ὠριότητος, τῆς χάριτος, τῆς δρο-
σερότητος καὶ τῆς φιλοστοργίας. Ἐπί-
ση: θεωρεῖται καὶ ὡς εἶκὼν τῶν ἐφη-
μέρων ἡδονῶν τῆς ζωῆς, διότι ταχέως
παρακμάζει.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐκαλλιέργουν τὸ ρόδον
μετ' ἐπιμελείας, συνήγον τὰ μῦρα αὐ-
τοῦ, ἐσχημάτιζον στεφάνους, καὶ ἐκό-
σμουσαν τὰς ἀμάξας τῶν θριάμβων, τοὺς
γαμηλίους παστοὺς, τὰς κάλπας καὶ
τοὺς τάφους.

Οἱ Ἕλληνες τὸ ἀφιέρωσαν εἰς τὴν
Ἀφροδίτην. Κατὰ τὴν μυθολογίαν τοῦ-
το ἦτο λευκὸν τὸ πρῶτον, ἐχρωματί-
σθη δὲ ὑπὸ τοῦ αἵματος τῶν δακτύ-
λων τῆς Ἀφροδίτης, ἣν ἀκανθὰ τις ἐ-
τραυμάτισεν.

Ἐκ Πατρῶν ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΘΕΟΧΑΡΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ θαῦμα τοῦ Σρίθ.—Οἱ Μορμόνες,
ἐγκαταλιπόντες τὴν κομητείαν Κλαί,
πρσχωρήσαν βαθύτεραν εἰς τὴν ἔρημον
καὶ ἐκτίσιν τὴν πόλιν Φάραουεστ, εἰς
ἣν οὐκ ὀλίγοι προσήλθον νεοφώτιστοι.
Πολλοὶ κάτοικοι τοῦ τόπου ἦσαν πρό-
θυμοι νὰ προτέλθωσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ
θεήτευμα τὸ μορμονικόν, ἀλλ' ἐζήτουν
νὰ τοῖς δοθῇ ἀφορμή. Ἐθεωρήθη λοι-
πὸν ἀναγκαῖον ὁ προφήτης Σμιθ νὰ ἐκ-
τελέσῃ θαῦμά τι δημοσίᾳ, ὅπως φωτίσῃ
τοὺς ἔχοντας δισταγμοὺς περὶ τῆς ἀλη-
θείας τοῦ θεησκεύματος. Κατὰ τὰ δόγ-
ματα τῆς μορμονικῆς θεησκείας πᾶς πι-
στός ἔχει τὴν δύναμιν νὰ θαυματουργῇ.

Ὁ προφήτης ἀνήγγειλεν, ὅτι εἰς ὁ-
ρισμένην ἡμέραν θὰ διέλθῃ καθ' ὅλον
τὸ πλάτος τοῦ τὸν ποταμὸν Μισσουρηὴν
χωρὶς νὰ βρέξῃ οὐδὲ τὸ πέλμα τῶν ὑ-
ποδημάτων του εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὴν ἡ-
μέραν ἐκείνην πλῆθος περιέργων ἐκάλυ-
ψε τοῦ ποταμοῦ τὰς ὄχθας. Οἱ Μορμό-

νες ἔψαλλον ὕμνους ἐπαινετικούς εἰς τὸν προφήτην των, ὑπερήφανοι διὰ τὸ μέλλον θαῦμα.

Τέλος ἐφάνη ὁ ἀγαπητός Σμῖθ καὶ κατήλθε γυμνόπους παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ :

« Ἀδελφοί μου, ἐφώνησε διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς, ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἡμέρα εὐτυχῆς δι' ἐμέ, δι' ὑμᾶς, διὰ πάντας τοὺς ἀγαπῶντας καὶ σεβόμενους τὴν πίστιν ἡμῶν, τὴν μόνην ἀληθῆ. Ἦλθεν ἡ ἡμέρα ν' ἀποδείξω δι' ἐνὸς θαύματος ἐνώπιον τῶν περικυκλουσῶν με χιλιάδων πιστῶν, τὴν ἀλήθειαν τοῦ δόγματός, τὸ ὅποιον προεβόουμην . . . Ζητεῖται παρ' ἐμοῦ, ἀδελφοί μου, ν' ἀποδείξω δι' ἐνὸς θαύματος, ὅτι ὁ Θεὸς μὲ ἀπέδειξε κληρονόμον τῆς δυνάμεως, ἣν εἶχεν ἄλλοτε πρᾶσχει εἰς τοὺς προφήτας του. Ἡ δύναμις αὕτη δὲν ἀνήκει εἰς μόνον ἐμέ, σὺς τὸ λέγω, ἀδελφοί μου, ἀνήκει προσέτι εἰς πάντας τοὺς πιστεύοντας ὡς ἐγώ . . . Ἐχω τὴν πίστιν! ἔχω λοιπὸν καὶ τὴν δύναμιν νὰ θαυματούργω . . . Ἡ πίστις θὰ μ' ἐνισχύσῃ νὰ περιπατήσω ἀβρόχοις ποσὶν ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ μεγάλου τούτου ποταμοῦ . . . ἀλλὰ, ὅπως τὸ θαῦμα συνετελεσθῇ πληρῆς, ἀνάγκη πρὸ πάντων νὰ πιστεύητε εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς καὶ εἰς ἐμέ . . . Πιστεύετε εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς :

— Ναί, ναί, ἐρκύγασε τὸ πλῆθος.

— Πιστεύετε εἰς ἐμέ; πιστεύετε ὅτι δύναμει νὰ κάμω τὸ θαῦμα αὐτό;

Καὶ τὸ πλῆθος ἐκραύγαζε: « Τὸ πιστεύομεν, τὸ πιστεύομεν ».

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σμῖθ, ἡ πίστις σὺς ἀποδεικνύει, ὅτι δύναμαι νὰ κάμω τὸ θαῦμα αὐτό . . . Οὐδόλως ὁμοῦς εἶναι ἀπαραίτητον νὰ τὸ κάμω σήμε-

ρον . . . Τὸ σπουδαῖον καὶ ἐνδιαφέρον εἶναι νὰ φύγῃ πλέον ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὁ δισταγμὸς καὶ ἡ ἀμφιβολία.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ προφήτης Σμῖθ, ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἀπῆλθεν.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τοῦ θαύματος, τὸ ὅποιον ἄλλος ἀληθινὸς προφήτης ἔκαμε κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ Μωάμεθ. Τὸ εὐαγγέλιον λέγει, ὅτι ὁ ἔχων πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως δύναται νὰ εἴπῃ εἰς ὅρος νὰ περιπατήσῃ καὶ τὸ ὅρος θὰ περιπατήσῃ· τοῦτο ὁ Μωάμεθ ἠθέλησε νὰ δείξῃ εἰς τοὺς πιστοὺς του, ὅτι δύναται νὰ τὸ κάμῃ. Συνήλθον χιλιάδες πολλαί, ἵνα ἴδωσι καὶ μαρτυρήσωσι· ὁ Μωάμεθ ἐκάλεσε τὸ ὅρος, ἀλλὰ τὸ ὅρος ἔμεινε κωφὸν εἰς τὴν πρόσκλησιν καὶ ἀκίνητον· τότε ὁ Μωάμεθ εἶπε πρὸς αὐτοὺς: « Ἄφοῦ δὲν ἐρχεσθε σὺ πρὸς με, ἐρχομαι ἐγὼ πρὸς σέ », καὶ ἐβιάσθη αὐτὸς πρὸς τὸ ὅρος καὶ τὸ θαῦμα συνετελέσθη.

Δύο κροᾶται διήρχοντο, εἰς τὰ πέρα τοῦ Βουκουρεστίου, πλησίον ἀγροῦ, τὸν ὅποιον ἔσπειρε χωρικός τις. « Σπείρε, σπείρε, εἶπεν ὁ εἰς· ὅταν θὰ γείνη ὁ καρπός, θὰ ἦναι δι' ἡμᾶς. — Πολὺ πιθανόν, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός· σπείρω καὶ νᾶδις ».

Διατί οἱ ἄνθρωποι εἶναι λευκοὶ καὶ αἰθίοπες. (Αἰθιοπικὸς μῦθος.)

Ἐγευματίζα, λέγει ὁ κ. Γ. Σμῖθ, ἐν τῇ περιηγήσει αὐτοῦ κατὰ τὴν Γουινέαν, παρὰ τινι Ἀγγλῷ ἐμπόρῳ, εἰς δὲ φρουκαμαχαρίας (κινώτερος ὑπ᾿ ἄλλη-

λος) ἦλθε καὶ μᾶς εὔρεν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐμυθον, ὅτι ὁ ἀλέκτωρ εἶναι καταδικασμένος, διότι αὐτὸς ἐγένετο αἴτιος τοῦ ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς σφαίρας, οἱ μὲν εἶναι λευκοί, οἱ δὲ μέλανες.

— Καὶ πῶς τοῦτο; ἠρώτησα, βλέπων αὐτὸν ἀποστρεφόμενον νὰ φάγῃ ἕκτινος ἐδέσματος, ὅπερ ὑπέθετεν ὅτι ἦτο πετεινός.

— Ἴδού, μ' ἀπήντησεν. Ὅταν ὁ παντοδύναμος Θεὸς ἐπλάσε τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ἔμεινε μόνον μία ἡμέρα, ἵνα τὸν δημιουργήσῃ· ἤρχισε τὴν πρώτην, καὶ εἰργάσθη ἀδιακόπως ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν, διότι εἶχεν ἀνάγκην νὰ πλάσῃ πολλοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν ἔρθισεν ἡ ἡνὺς τοὺς διέταξε νὰ ταχθῶσι στοιχηδὸν διὰ νὰ ἴδῃ, πῶς ἦσαν. Τοὺς ἐξήτασεν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ εὔρεν ὅτι ἤθελον ἔχει ἄριστα, ὡς πρὸς τὸ σχῆμα τοῦλάχιστον, ἀλλὰ πλάσας ὅλους μέλανας, διελογίσθη ὅτι κάλλιον νὰ ἦσαν λευκοί. Τότε ἐπεχείρησε νὰ τοὺς πλύνῃ, καὶ ἔσπευδε τὴν ἐργασίαν του δι' ὅλης τῆς νυκτός, ὅπως τελειώσῃ εἰς τὸν ὅποιον ἔταξε χρόνον.

Ἀλλ' ἐπρόφθασε νὰ λευκάνῃ μόλις τὸ ἥμισυ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰδοὺ ὁ ἀλέκτωρ ἐφώνησεν. Εἶχεν ἤδη ἐξημερώσει, καὶ ὁ Θεὸς ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ τοὺς ἄλλους χωρὶς νὰ τοὺς πλύνῃ. Ἄνευ τοῦ ἀλέκτορος ἤθελε τοὺς λευκάνει ὅλους καὶ ἅπαντας οἱ ἄνθρωποι ἤθελον εἶσθαι λευκοί. Ἴδού δὲ διατί τὸ ἥμισυ μέλανες, καὶ ἰδοὺ διατί δὲν δύναμαι νὰ φάγω ἀπὸ τὸν κατηραμένον αὐτὸν πετεινόν.

ΝΙΚ. Π. ΘΕΟΧ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφου Ἰωσήφ Μερὺ
Τιμᾶται δρ. 5.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΙΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἐτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἑξαμηνιαίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὥραϊον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΩΡΕΑΝ